

HET COLLEGE VAN BEROEP VAN DE NVO NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

CvB21-02/CvT21-01 Uitspraak inzake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO met zaaknummer 21-01 van 27 oktober 2021.
Klager in de behandeling in eerste aanleg, mevrouw X., gaat in beroep tegen deze uitspraak.

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO bij deze beoordeling.

Mw. dr. mr. E.C.C. van Os, voorzitter;
Mw. drs. B.J. van Leeuwen, lid;
Mw. drs. E.F.M. van Hoof, lid;
Mw. M.Z. Valkenburg-Waringa MSc, lid.

Het College van Beroep baseert zich bij de behandeling van dit beroep op de Beroepscode van de NVO en het Reglement voor het College van toezicht en het College van Beroep van de NVO.

Het College van Beroep beslist in deze zaak conform zijn taakstelling in artikel 6 van het bovengenoemde Reglement, waarin staat dat het College van Beroep onderzoek doet op grond van de klacht, vervat in het beroepschrift. Daarbij kan het College van Beroep de uitspraak van het College van Toezicht bevestigen, wijzigen, dan wel vernietigen. Het College van Beroep komt daarmee tot een definitief eindoordeel.

Verloop van de procedure tot nu toe

1. Het College van Toezicht ontving een tweetal klachtschriften van mevrouw X. (hierna: appellante), op 25 februari en op 2 maart 2021, over het handelen van mevrouw drs. Y. (hierna: verweerster). De kinderen van appellante zijn onder toezicht gesteld (OTS) met onder meer als doel te onderzoeken of er ruimte is voor contactcontactherstel met vader. Verweerster is in opdracht van de Gecertificeerde Instelling (G.I.) die de OTS uitvoerde, exposure therapie gestart met de dochter van appellante. Dit had als doel om het contact met de vader te herstellen.
2. Het College van Toezicht heeft beide klachtschriften in één procedure behandeld. Het College heeft hiervan op 27 oktober 2021 uitspraak gedaan.
3. Het betrof een drietal klachten over het handelen van verweerster:
 1. Verweerster is volledig voorbij gegaan aan de gevoelens van de dochter van appellante. Verweerster had een vertrouwensband op moeten bouwen met de dochter maar in plaats hiervan heeft verweerster het vertrouwen geschaad en een vertrouwensbreuk veroorzaakt.
 2. Verweerster heeft geweigerd om een vertrouwenspersoon van dochter, te weten oma, aanwezig te laten zijn bij het gesprek tussen dochter, haar vader en verweerster op 5 oktober 2020. Verweerster heeft in de aanloop naar dit gesprek niet laten weten dat dit niet was toegestaan.
 3. Verweerster heeft appellante op 8 en 22 februari 2021 zeer onprofessioneel en respectloos behandeld en haar beledigd en geschoffeerd. Verweerster heeft klaagster ook onterecht beschuldigd.
4. Het College van Toezicht oordeelde alle klachtonderdelen ongegrond.
5. De feiten en standpunten van partijen zoals weergegeven in de uitspraak van het College van Toezicht, voor zover niet weersproken door partijen, en de overwegingen en beoordeling van het College van Toezicht over deze klachten worden beschouwd als hier ingelast en deel uitmakend van deze uitspraak.

6. Appellante is tegen de uitspraak van het College van Toezicht in beroep gekomen bij beroepsschrift van 1 december 2021, ontvangen op 6 december 2021. Bij het beroepsschrift werd een transcript van een gesprek op 24 augustus 2020 als bijlage meegezonden. Het geluidsfragment zelf ontbrak. Dit is opgevraagd bij appellante en zij stuurde dit op 13 januari 2022 aan het College van Beroep.

7. Verweerster heeft bij monde van haar advocate op het beroepsschrift gereageerd met haar verweerschrift van 17 februari 2022, ontvangen op 21 februari 2022.

8. Het College besloot tot een mondelinge behandeling van het beroep. De hoorzitting vond plaats op 7 april 2022 te Utrecht. Ter zitting waren verweerster, haar advocate, appellante, haar dochter en de moeder van appellante aanwezig.

9. Ter zitting is appellante verzocht om de OTS-beschikking in te sturen om in het dossier te kunnen voegen. Deze is op 20 april 2022 ontvangen door het College. Een afschrift is de volgende dag aan verweerster gestuurd.

In de OTS wordt weergegeven, voor zover hier van belang, dat er voor de kinderen enkele bedreigingen in hun ontwikkeling zijn waaraan gewerkt moet worden, waaronder het opgroeien met een zeer negatief vaderbeeld en het ontvangen van onvoldoende ruimte en ondersteuning om dit beeld bij te stellen.

Het beroep.

Ontvankelijkheid

Het beroepsschrift is ontvangen binnen de beroepstermijn. Het bevatte de noodzakelijke gegevens en de gronden van het beroep. Het beroep is ontvankelijk verklaard.

1. De gronden van het beroep.

Appellante is het niet eens met de beoordeling van haar klachten door het College van Toezicht (CvT).

Ten aanzien van de drie beoordeelde klachten geeft zij het volgende aan.

1.1 Appellante kan het oordeel van het College van Toezicht niet volgen dat het aannemelijk zou zijn dat de dochter haar vader wel wilde spreken. Appellante heeft in de hoorzitting aangegeven dat het niet waar is dat haar dochter graag kennis wilde maken met haar vader. Als onderbouwing hiervan heeft appellante een transcript meegezonden van het eerste gesprek tussen haar dochter en verweerster op 24 aug 2020.

Dat verweerster aangaf dat haar dochter liet doorschemeren dat ze haar vader wel zou willen leren kennen is in tegenspraak met wat haar dochter heeft gezegd in dat gesprek. Zij heeft meermalen aangegeven geen contact met haar vader te willen en dit ook niet te willen opbouwen.

Als reactie op deze uitspraak van de dochter gaf verweerster aan dat dit moet van de rechter. Haar dochter is hier erg van geschrokken en voelde zich onder druk gezet. Dit heeft zo'n grote negatieve impact gehad op haar dochter, dat ze niet meer vrijwillig naar het gesprek met vader wilde.

1.2 Vanwege de dreiging van de jeugdbeschermer dat er verstrekkende maatregelen zouden volgen, hebben appellante en haar moeder de dochter toch overgehaald naar het gesprek te gaan. De dochter wilde alleen gaan als haar oma er bij zou zijn. De dochter gaf aan dat ze haar vader alleen om de brief zou willen vragen, waar ze eerder tijdens de zitting in 2019 bij de rechter al om gevraagd had en die ze nooit had ontvangen. Tijdens het kennismakingsgesprek was de brief ook aan de orde gekomen en verweerster had

aangegeven dat het een goed idee zou zijn als zij dit zelf aan haar vader zou vragen. Er moest toch een ontmoeting komen.

1.3 Appellante geeft aan dat door de uitspraak van verweerster dat het contact moet van de rechter er geen vertrouwen meer was van haar dochter in verweerster. Het was daarom niet mogelijk dat verweerster als vertrouwenspersoon voor de dochter zou kunnen fungeren bij de ontmoeting.

1.4 Het College van Toezicht oordeelt in de uitspraak dat verweerster zich aan artikel 10 van de Beroepscode zou hebben gehouden: 'de pedagoog is in zijn professioneel handelen en nalaten zorgvuldig jegens een ieder' Appellante is het daar niet mee eens en stelt dat verweerster niet zorgvuldig heeft gehandeld en daarmee in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld. Verweerster heeft haar dochter op 5 oktober 2020 overgehaald om zonder oma naar binnen te gaan, waarbij zij haar zou hebben medegedeeld dat zij anders de jeugdbeschermer zou bellen. Verweerster zou hebben aangegeven dat oma zeer negatief tegenover vader stond en een uitspraak deed als: 'met die man in één ruimte'. Appellante stelt dat deze uitspraak geheel ongefundeerd is en dat dat ook gestaafd kan worden met de geluidsopnames van het gesprek van 5 oktober 2020.

1.5 Appellante geeft aan dat na dit gesprek enkele nieuwe data zijn gepland door verweerster om de exposure therapie voort te zetten. De gezinsbeschermer oefende hier ook de nodige druk uit en deed de planning van de gesprekken in de vorm van een aanwijzing aan appellante. De dochter was inmiddels 12 geworden, dus zij had hiervoor zelf ook toestemming moeten geven. Appellante heeft hierover door haar advocaat een brief laten sturen aan de jeugd- en gezinsbeschermers.

1.6 Tijdens de hoorzitting bij het College van Beroep op 7 april 2022 brengt appellante nog het volgende naar voren: Appellante stond positief in het exposure traject, wellicht kon zij handvatten krijgen, ook voor de kinderen. Zij gaf aan dat zij bij verweerster had aangegeven dat zij zelf geen behoefte had aan ondersteuning bij dit traject. De rechter gaf ook aan dat het belangrijk is dat de kinderen een beeld van hun vader hebben en zelf ervaren hoe het is om hem te zien. Appellante stond er achter om de exposure te gaan proberen. Zij stond echter niet achter de daadwerkelijke uitvoering. Haar dochter is zwaar tegen haar zin naar het gesprek op 5 oktober 2020 gegaan, ze wilde dit niet. Appellante en haar moeder hebben haar moeten overtuigen dat het belangrijk is om mee te werken, om toch te toetsen hoe dat voor haar zou zijn. De dochter heeft ter zitting aangegeven dat zij zich erg onder druk gezet voelde. Haar dochter wilde uiteindelijk alleen naar het gesprek als oma er bij zou zijn. Oma werd niet toegelaten bij het gesprek en verweerster heeft tijdens de zitting van het College van Toezicht onjuiste uitspraken gedaan over dat oma zich op 5 oktober zeer negatief over vader zou hebben uitgelaten. Het gebeurde heeft de relatie tussen oma en haar dochter beschadigd.

1.7 Over de ongegrond verklaarde derde klacht geeft appellante aan dat zij, in tegenstelling tot wat verweerster stelde, haar niet heeft gemaild met de mededeling dat zij niet verder wilde met verweerster. Haar advocaat heeft op 4 december 2020 aan de psychologe die in opdracht van de G.I. de onderliggende dynamiek van de omgangsproblematiek onderzocht een e-mail gestuurd over het gebeurde op 5 oktober 2020 en de ontstane vertrouwensbreuk, waarbij hij ook de vraag heeft gesteld hoe appellante en dochter verder konden gaan met de

behandeling van verweerster. Appellante stelt dat betreffende psychologe de inhoudelijke regie en supervisie had op de exposure en zij werd om haar expertise gevraagd. Appellante heeft ingestemd met de behandeling juist vanwege de inhoudelijke regie en supervisie door haar.

Appellante stelt dat in de e-mail van 30 oktober 2020 van haar advocaat aan verweerster ook niet gesproken wordt van het feit dat appellante niet verder zou willen met verweerster.

1.8 Het College van Toezicht stelt dat appellante niet haar excuses zou hebben aangeboden na het gesprek op 22 februari 2021. Appellante geeft aan dat zij dat wel gedaan heeft, in de e-mail die zij op diezelfde dag stuurde.

1.9 Het College van Toezicht oordeelde over de derde klacht van appellante dat verweerster niet buiten de grenzen is getreden van een redelijk bekwame beroepsuitoefening. Hierbij verwijst het College van Toezicht naar artikel 25 van de Beroepscode waarin staat: 'de pedagoog onthoudt zich van iedere vorm van grensoverschrijdend gedrag jegens de cliënt en de leden van het cliëntsysteem, ook indien de cliënt of een lid van het cliëntsysteem dit uitdrukkelijk van hem vraagt of hem daartoe uitnodigt' Appellante is het hier niet mee eens. Zij is van mening dat de gedane uitspraken tijdens de gesprekken op 8 februari en 22 februari 2021 onprofessioneel, beledigend en respectloos zijn en dat het hier wel degelijk gaat om grensoverschrijdend verbaal gedrag. Zij geeft daarbij enkele voorbeelden uit de transcripties van de gesprekken.

1.10 In het gesprek op 8 februari 2021 heeft verweerster voorgesteld elkaar de volgende dag te ontmoeten zodat wellicht een rustiger en opbouwender gesprek kon plaatsvinden. Verweerster stelt dat appellante het gesprek zou hebben afgezegd. Dit is onjuist. Appellante had haar geappt of het gesprek in verband met haar werk op een vroeger tijdstip mogelijk was. Hierop heeft zij geen antwoord gekregen. Het appje was geen afzegging, dus appellante was op het geplande tijdstip op de afspraak. Verweerster was afwezig. Appellante onderbouwt dit met de appwisseling.

1.11 Appellante geeft daarnaast nog enkele voorbeelden uit het transcript van het gesprek op 22 februari 2021 die naar haar mening de respectloze en onprofessionele behandeling door verweerster weergeven.

1.12 Appellante stelt dat het niet juist is dat zij onaangekondigd in de spreekkamer van verweerster stond op 22 februari, zoals het College van Toezicht in de uitspraak stelt. Dit was niet onaangekondigd, omdat zij een afspraak hadden. Zij is na 16:00 naar binnen geroepen door verweerster.

2. De reactie van verweerster

2.1 Verweerster kan zich vinden in het oordeel van het College van Toezicht. Verweerster heeft in eerste aanleg uitvoerig verweer gevoerd tegen de stellingen van appellante. Nu appellante in beroep de bedoeling heeft om de zaak in volle omvang aan het College van Beroep voor te leggen en geen nieuwe gezichtspunten naar voren heeft gebracht verwijst zij naar het verweer in eerste aanleg.

2.2 Verweerster reageert aanvullend hierop in haar verweer op hetgeen appellante heeft aangegeven in haar beroepschrift over het feit dat haar dochter niet vrijwillig het gesprek met haar vader op 5 oktober 2020 aan wilde gaan. Zij beschrijft hiertoe de aanloop naar dit gesprek, zoals ze ook in haar verweerschrift in eerste aanleg heeft aangegeven. Verweerster geeft aan dat zij uitgebreid heeft gesproken met de dochter op 24 augustus 2020 en uit de geluidsopnamen en transcripties blijkt dat ze dit gesprek zorgvuldig heeft gevoerd. Verweerster stelt dat ze de spanning bij de dochter heeft erkend en begrepen en

aangegeven dat ze haar zou helpen. Ze noemt een aantal voorbeelden uit het gesprek waaruit blijkt dat zij de gevoelens van de dochter heeft herkend en erkend. Hieruit blijkt ook dat zij niet volledig is voorbijgegaan aan de gevoelens van de dochter, zoals appellante stelt. Verweerster stelt dat zij in het gesprek van 5 oktober 2020 eveneens de gevoelens van de dochter heeft erkend en herkend en hier niet aan voorbij is gegaan tijdens het gesprek.

2.3 Op grond hiervan en hetgeen zij in eerste aanleg heeft aangevoerd in haar verweer is verweerster van mening dat het beroepschrift ongegrond is. Zij verzoekt het College van Beroep om het beroepschrift van appellante te verwerpen en de uitspraak van het College van Toezicht te bevestigen.

2.4 Ter zitting brengt verweerster nog het volgende naar voren. Zij twijfelde erg over of ze de afspraak kon laten doorgaan op het moment dat oma en de dochter binnen kwamen en oma geagiteerd was omdat zij niet bij het gesprek werd toegelaten. Aan de ene kant was het voor de dochter veilig als verweerster zich aan haar afspraak zou houden die ze samen gemaakt hadden, namelijk dat verweerster er bij zou zijn als ze contact met haar vader zou hebben. Aan de andere kant was het heel spannend voor de dochter om te zien dat oma zo ontregeld raakte. Ze heeft toen de keuze gemaakt om te doen waar ze commitment over hadden. Verweerster had afgesproken dat zij als neutrale vertrouwenspersoon bij het gesprek zou zijn. Oma bleef echter vlak bij de kamer en gaf de dochter daardoor weinig ruimte, ze stond zichtbaar achter het matglas bij de deur. Het complicerende was wel dat de G.I. na het eerste contact op 5 oktober 2020 met vader graag nog drie keer het gesprek wilde aangaan met moeder om haar te motiveren tot contact tussen dochter en vader. Terwijl verweerster na de eerste keer de gedachte had dat er weinig kans van slagen zou zijn. Maar aan de andere kant was zij een commitment aangegaan en de G.I. vond het heel belangrijk voor het proces, ook gezien alle zorgen die er waren.

3. Juridisch kader

Het handelen waarover wordt geklaagd heeft plaatsgevonden in 2020 en begin 2021. De klachten worden beoordeeld aan de hand van de versie 2017 van de Beroepscode van de NVO, vastgesteld op 15 december 2016 en geldend tot september 2021.

De klachten betreffen de volgende artikelen uit de Beroepscode:

- Artikel 10 Zorgvuldigheid
het derde lid: *'De pedagoog is in zijn professioneel handelen en nalaten zorgvuldig jegens een ieder.'*
- Artikel 25 Geen grensoverschrijdend gedrag
'De pedagoog onthoudt zich van iedere vorm van grensoverschrijdend gedrag jegens de cliënt en de leden van het cliëntensysteem, ook indien de cliënt of een lid van het cliëntensysteem dit gedrag expliciet van hem vraagt, of hem daartoe uitnodigt.'

4. De beoordeling van het beroep

4.1 Appellante heeft beroep ingediend tegen de beoordeling van het College van Toezicht over alle drie door haar ingediende klachten.

Het College van Beroep (hierna: het College) zal deze klachten dan ook in volle omvang opnieuw beoordelen. Het College zal net als het College van Toezicht de eerste twee klachten gezamenlijk beoordelen vanwege hun inhoudelijke samenhang.

4.2 Allereerst overweegt het College dat het hier een complexe situatie betreft waar al jaren hulpverlening wordt ingezet en sinds 2014 geen contact meer is tussen vader en de kinderen. De kinderen zijn al een aantal jaren onder toezicht gesteld, mede in verband met

de zorgen over het negatieve vaderbeeld dat is ontstaan bij de kinderen door de houding van moeder. Een psychologe die in opdracht van de G.I. onderzoek deed naar de dynamiek van de onderliggende problematiek in de omgang constateerde angst ten aanzien van vader en ouderonthechting. Zij adviseerde exposure in te zetten onder professionele begeleiding waarbij in snel tempo toegewerkt zou worden aan ongebeleide omgang met vader.

Uit de voorgeschiedenis, de aanbeveling van de psychologe en de druk die de G.I. op zowel appellante als verweerster legde blijkt in het dossier een gevoel van urgentie vanuit de G.I. om het contact met vader op korte termijn proberen te herstellen.

De ingediende stukken tonen tevens dat er aan moeders zijde tegenstrijdige uitingen waren over het contactherstel. Verweerster heeft op 2 juli 2020 een gesprek met moeder en oma gehad om hen te informeren over wat de exposure in zou houden. Verbaal stemde zij in met het traject, maar emotioneel was er veel weerstand, die bleek uit de non-verbale signalen tijdens het contact van verweerster met moeder. Ook blijkt uit de voorgeschiedenis die in de beschikking OTS van 11 februari 2021 wordt weergegeven dat moeder in de voorgaande jaren weliswaar aangaf dat zij het belangrijk vond dat vader en de kinderen goed contact hebben, maar dat zij daar feitelijk geen opening in bood. Verweerster geeft in haar rapportage na het kennismakingsgesprek met moeder aan dat de kans dat de dochter haar vader open zal kunnen ontmoeten klein is. Het College concludeert dat de start van het traject al gekleurd was door de moeizame geschiedenis.

4.3 De G.I. heeft de kinderen bij verweerster aangemeld om het contact tussen de kinderen en hun vader weer op gang te brengen.

Met exposure zou geprobeerd worden om de angst en spanning die de kinderen voelen ten aanzien van hun vader te verminderen. Begonnen zou worden met de dochter.

4.4 De eerste twee klachten luiden dat verweerster volledig is voorbij gegaan aan de gevoelens van de dochter van appellante. Verweerster had een vertrouwensband op moeten bouwen met de dochter maar in plaats hiervan heeft verweerster het vertrouwen geschaad en een vertrouwensbreuk veroorzaakt. Daarnaast heeft verweerster geweigerd om een vertrouwenspersoon van dochter, te weten oma, aanwezig te laten zijn bij het gesprek tussen dochter, haar vader en verweerster op 5 oktober 2020. Verweerster heeft in de aanloop naar dit gesprek niet laten weten dat dit niet was toegestaan.

4.4 Verweerster heeft een kennismakingsgesprek met de dochter gevoerd op 24 augustus 2020. Uit de transcriptie van dit gesprek blijkt dat de dochter er in eerste instantie niet voor voelde om haar vader te ontmoeten. Verweerster geeft enkele malen tijdens het gesprek aan dat het moet en ook dat de rechter zegt dat het belangrijk is dat ze haar vader weer ziet en contact heeft met hem. Het College vindt de keuze van verweerster om deze bewoordingen te gebruiken navolgbaar. Er was immers sprake van een ondertoezichtstelling. Hier waren doelen aan gekoppeld. Weliswaar was de hulpverlening vrijwillig, maar niet vrijblijvend.

4.5 Uit de transcriptie van het gesprek leidt het College af dat de dochter weerstand uit tegen een ontmoeting met haar vader en hier ook emoties bij toont en dat verweerster deze benoemt en erkent, maar wel stuurt naar een concrete ontmoeting. Het College kan niet concluderen dat verweerster volledig voorbij gaat aan de gevoelens van de dochter. Gezien de uitkomsten van het psychologisch onderzoek is weerstand en emotie te verwachten. De exposure is er immers op gericht om angst te verminderen door een opbouw in het contact met degene die de angstgevoelens veroorzaakt: haar vader. Bij het

voorzicht van een feitelijke ontmoeting is het dan van groot belang dat de begeleider een vertrouwensband heeft met de client en veiligheid kan bieden tijdens de ontmoeting. Uiteindelijk gaf de dochter aan dat ze wel enkele vragen had voor haar vader. Het College stelt vast dat er sprake was van spanning bij de dochter tijdens het gesprek met verweerster over het voorzicht van een ontmoeting met haar vader maar of daarmee ook het vertrouwen in verweerster was verdwenen, is niet door het College vast te stellen.

4.6 De dochter heeft op 5 oktober 2020 onaangekondigd haar oma meegenomen naar het gesprek met vader in de praktijk van verweerster. De dochter noch haar moeder heeft in de aanloop naar het gesprek aangegeven dat zij haar oma mee wilde nemen als vertrouwenspersoon.

Verweerster werd hierdoor naar eigen zeggen voor een dilemma geplaatst en heeft op dat moment besloten om zich te houden aan de afspraak die zij met de dochter had gemaakt, namelijk dat zij als neutrale vertrouwenspersoon bij het gesprek aanwezig zou zijn. Met de aanwezigheid van oma bij het gesprek zou er geen sprake zijn van neutraliteit. Verweerster heeft gemotiveerd waarom zij besloot om oma niet bij het gesprek aanwezig te laten zijn. Met de aanwezigheid van oma zou er een niet-neutrale persoon aanwezig zijn, die negatief stond tegenover de vader. De dochter zou dan niet vrij het gesprek aan kunnen gaan. Het College oordeelt dat deze beslissing en motivering op zichzelf navolgbaar zijn.

4.7 Verweerster constateerde echter wel dat de dochter het spannend vond om haar oma zo geagiteerd te zien. De dochter wilde eigenlijk niet meer in de kamer blijven wanneer haar oma er niet bij was. Verweerster heeft haar ongemak en angst erkend, maar gaf tevens aan dat ze het gesprek moest voeren. Oma belt binnen gehooraafstand van de dochter en verweerster appellante op. Er ontstaat discussie tussen oma en verweerster of het gesprek verplicht is. Uiteindelijk vindt een kort gesprek tussen de dochter en vader plaats. De dochter heeft enkele specifieke vragen, met name naar een brief van haar vader waarin hij zou moeten aangeven dat hij haar en haar broers heeft mishandeld. Tussen vader en dochter ontstaat een korte discussie over of de mishandeling wel echt heeft plaatsgevonden. Verweerster doorbreekt daarbij de woordenwisseling met een tekening van een 6, die omgekeerd een 9 is, als uitleg dat je dezelfde dingen anders kunt zien. De dochter reageert geëmotioneerd en wil kort daarna weg. Gedurende het gesprek is oma zichtbaar aanwezig op de gang omdat zij tegen het matglas naast de deur staat.

4.8 Het College overweegt dat door de aanwezigheid van oma een lastige situatie ontstond waarin verweerster op dat moment een keuze moest maken over de voortgang. Verweerster heeft er voor gekozen om de ontmoeting voort te zetten zoals dit was afgesproken met de dochter en aan oma mede te delen dat zij de kamer moest verlaten.

4.9 Het College overweegt dat het bij exposure nodig kan zijn om de cliënt met enige drang te bewegen om de confrontatie aan te gaan. Immers, wanneer aan de angst telkens toegegeven wordt, zal de cliënt niet kunnen ervaren dat een confrontatie wellicht niet de gevolgen heeft die de cliënt vreest. Er ontstond een situatie waarbij verweerster zowel met de dochter als met oma in discussie moest om het gesprek door te kunnen laten gaan. Door de discussie en de reactie van oma ontstond extra spanning en emotie bij de dochter. Het College overweegt dat verweerster erg veel druk heeft uitgeoefend op de dochter om op dat moment de ontmoeting aan te gaan. Daardoor kon ze zelf onvoldoende veiligheid meer bieden als vertrouwenspersoon.

Het College overweegt ook dat de voelbare aanwezigheid van oma, die weliswaar buiten de ruimte stond maar zichtbaar was door de ruit, niet bijgedragen zal hebben aan een gevoel van vertrouwen van de dochter in verweerster.

4.10 Verweerster had er beter aan gedaan om op dat moment pas op de plaats te maken en eerst te werken aan de vertrouwensrelatie, dan wel om het contact met vader op minder confronterende wijze vorm te geven, door bijvoorbeeld eerst te e-mailen of een videogesprek te voeren. Dat had haar kunnen helpen om haar positie van neutrale vertrouwenspersoon te behouden.

4.11 Het College oordeelt dat verweerster in deze situatie in strijd heeft gehandeld met artikel 10 van de Beroepscode. Artikel 10 geeft een algemene zorgvuldigheidseis. De zorgvuldigheidseis in deze specifieke situatie wordt duidelijk in artikel 23, derde lid:

‘De pedagoog is alert op situaties waarin de belangen van de cliënt, van de opdrachtgever en/of van leden van het cliëntsysteem onverenigbaar zijn. Indien een dergelijke situatie ontstaat, expliciteert de pedagoog zo spoedig mogelijk zijn positiekeuze ten opzichte van alle betrokkenen.’

Verweerster is in de knel gekomen tussen de opdracht vanuit de G.I. en de voorwaarde bij het exposuretraject dat zij de dochter in haar rol van neutrale vertrouwenspersoon een gevoel van veiligheid kon bieden. Dit klachtonderdeel is deels gegrond.

4.12 De derde klacht luidt dat verweerster appellante op 8 en 22 februari 2021 zeer onprofessioneel en respectloos behandeld heeft en haar beledigd en geschoffeerd. Verweerster heeft klaagster ook onterecht beschuldigd.

4.13 Het College overweegt dat in de periode vanaf 24 augustus 2020 tot aan deze gesprekken is gebleken dat de verhouding tussen appellante en verweerster steeds meer gespannen werd. Appellante heeft enkele malen e-mails gestuurd, ook via haar advocaat, waarin zij haar ongenoegen uitte met de gang van zaken tijdens het traject. Zij heeft aangifte tegen verweerster gedaan vanwege wederrechtelijke vrijheidsberoving van haar dochter op 5 oktober 2020. De G.I. vond het erg belangrijk om het traject toch door te zetten. Appellante is door de G.I. bewogen om met verweerster toch het gesprek aan te gaan hoe zij haar dochter kan motiveren tot een ontmoeting met haar vader. Zij heeft bij dit gesprek met verweerster op 25 januari 2021, waarbij oma ook aanwezig was, niet met verweerster willen praten en alleen op schrift gecommuniceerd. Enerzijds gaf zij aan niet met verweerster te spreken en anderzijds vroeg zij om tips hoe zij haar dochter kon motiveren. Een constructief gesprek was niet mogelijk.

4.14 Na deze datum heeft verweerster aan appellante een e-mail gestuurd waarin zij aangaf dat zij vervolgspraken had gepland om de exposure plaats te laten vinden. Wanneer de dochter niet te motiveren zou zijn om dan te komen, zou verweerster het gesprek met appellante voeren over het motiveren van haar dochter. Zij gaf hierbij aan dat zij vader bij deze gesprekken ook zou uitnodigen en dat hij dan mogelijk voor niets naar de praktijk zou komen. Dit zou onder andere op 8 en 22 februari plaatsvinden.

Op 8 februari was het eerste gesprek gepland. Vanwege de weersomstandigheden kon appellante niet naar de praktijk van verweerster komen. Het gesprek vond plaats via FaceTime. Van een constructief gesprek was geen sprake hoewel verweerster dit wel probeerde. Verweerster benoemde de houding van appellante in het traject. Appellante kwam meermalen terug op de veronderstelde vertrouwensbreuk van verweerster met haar dochter. Wederzijds zijn hier emoties getoond.

4.15 Na dit gesprek stuurde de G.I. een e-mail aan appellante met c.c. aan verweerster. Hierin werd aangegeven dat appellante op 22 februari op de praktijk van verweerster een gesprek met verweerster zou hebben over hoe zij haar dochter kan motiveren en voorbereiden op contacten met haar vader. De G.I. gaf hierbij aan dat de e-mail als een vooraankondiging van een schriftelijke aanwijzing kon worden gezien. Op 22 februari bleek vader ook naar de praktijk te zijn gekomen, op grond van de eerdere afspraak die verweerster had gemaakt. Het College leidt uit de situatie en de ingediende stukken af dat verweerster niet goed scherp had dat vader niet geacht werd aanwezig te zijn.

4.16 Appellante confronteerde na deze constatering verweerster met de e-mail die de G.I. gestuurd had, stelde dat de afspraak was dat vader niet aanwezig zou zijn en eiste van verweerster dat zij zou verklaren dat zij zich niet aan de afspraken met de G.I. had gehouden. Appellante was door verweerster niet te bewegen tot een inhoudelijk gesprek. Zij weigerde te gaan zitten en stond dichtbij verweerster, in strijd met de toenmalige coronamaatregelen. Verweerster trachtte een einde te maken aan het gesprek en reageerde enkele malen vanuit haar emotie. Het gesprek escaleerde. Er werd door appellante op luide toon gesproken. Een collega van verweerster kwam kijken wat er gebeurde. Deze benoemde de situatie als intimiderend.

De dag erna heeft appellante geklaagd over de gang van zaken tijdens dit gesprek in een e-mail aan de G.I. met een c.c. aan verweerster. Daarin heeft zij haar excuses aangeboden voor het niet hanteren van de afstandsregel.

4.16 Het College overweegt over de gesprekken op 8 en 22 februari dat de relatie tussen appellante en verweerster al geruime tijd gespannen was. Dit kwam in het gesprek op 8 februari al duidelijk naar voren. Verweerster heeft tijdens dit gesprek bepaalde kwalificaties gegeven aan de houding van appellante.

Vader was weliswaar op 22 februari op de praktijk, maar verweerster heeft ervoor zorg gedragen dat appellante hem niet heeft ontmoet.

Appellante sprak in beide gesprekken op luide toon en kwam op 22 februari erg dicht bij verweerster. Dit is zoals zij zelf aangeeft haar natuurlijke manier van doen. Van appellante kan echter verwacht worden dat zij, nu zij dit weet, beseft wat de impact hiervan kan zijn en dat dit niet bijdraagt aan een constructief gesprek.

Verweerster heeft in de gesprekken vanuit haar eigen emotie uitspraken gedaan die niet erg zorgvuldig waren. Naar het oordeel van het College kwalificeren deze echter in de context van de gesprekken niet als grensoverschrijdend gedrag in de zin van artikel 25 van de Beroepscode.

Deze klacht is ongegrond.

Uitspraak

Op grond van voorgaande overwegingen komt het College van Beroep tot de volgende uitspraak.

Het College van Beroep vernietigt de uitspraak van het College van Toezicht voor wat betreft het oordeel over de eerste twee klachten. Het beroepschrift ten aanzien van deze klachten is deels gegrond. Voor het overige blijft de uitspraak van het College van Toezicht in stand.

Het College overweegt zoals toegelicht in 4.11 dat appellante weliswaar verwijtbaar ten opzichte van het betrokken kind heeft gehandeld maar dat dit mede gezien de door het

College geconstateerde omstandigheden zoals overwogen in 4.2 niet een dermate ernstig verwijt oplevert dat dit een bestraffende maatregel zoals berisping rechtvaardigt.

Het College van Beroep geeft verweerster een waarschuwing.

Aldus gedaan op 10 mei 2022 ,
College van Beroep,

Mevrouw dr.mr. E.C.C. van Os,
Voorzitter

mevrouw mr. drs. J. Pfeiffer,
ambtelijk secretaris